

Other translations

[Brazilian Portuguese](#)

[English](#) (original text)

[Greek](#)

Radikal bir çocuk bakımı politikası nasıl olabilirdi? Kıbrıs'ın dört bir yanında, toplulukla iç içe geçmiş bir öğrenme ve bakım anlayışına doğru.

OR

Radikal bir çocuk bakımı politikası nasıl olabilirdi? Kıbrıs genelinde toplulukla bütünleşmiş bir öğrenme ve bakım yönünde.

Radikal bir çocuk bakımı politikası nasıl olabilirdi? Eğitime rağmen dost olup yakın ilişkiler kurabilmek, [toplulukla/ toplumla](#) bütünleşmiş öğrenme ve bakıma doğru, Kıbrıs'ın her iki tarafında da uygulanabilmesi

Baş yazar: Chrystalleni Loizidou

Hülya Koçak Dede, Sylvia Hadjigeorgiou, Konstantina Kasina, Livia Moura, Christina Tsene, George Biskos, Eleni Loizidou ve Eimaste Ebeveynler Kooperatifi ile birlikte yazılmıştır.

initial translation: Hülya Koçak Dede

Pratikten teoriye: bir büyü

Başlangıçta akış vardır. “Doğanın ritminde olmak” vardır, “sosyal bağlantıda olmak”, kesintisiz deney ve yaratıcılıkla, elementleri ve mevsimleri hissederek, gözlemlemek ve yapmak, koşmak, tırmanmak, meyve toplamak ve barınak yapmak vardır. Ve ayak parmaklarınızın toprağa bulaşması. Hasadın neşesi ve minnettarlığı vardır. Sonrasında, bakım sürecini yeniden meydana getiren “doğa'nın ritminde olma” tepeden inme eğitim ve üretim anlayışları ile hapsediliyor. Bu dayatmalar yapmak, etmek ve hayata hükmederek, bizi akıştan ve ritmimizden koparırlar. Olmak ve yapıp etmek, işe, insanlarsa objeye dönüştürülürler. Böylelikle, dünya çılgındır, ve başkaldırılar, bağ ve ritmi tekrar bulma çalışmalarıdır.

Eimaste Bağ Kurma Uygulaması Araçları'ndan, Dönüşümde olan Aileler Arası, Topluluk Akışından alıntıdır; Massimo de Angelis'in 2012¹ Commoner için yayıncıya ait baş yazısından esinlenmiştir.

Bırakın bu yazı yaşama bir çağrı olsun, projelendirme ve kurumsallaştırmaktan vazgeçme çağrısı olsun. Brezilyalı yerli lider Ailton Alves Lacerda Krenak'ın tavsiyesine kulak verme çağrısı olsun, “çocukları odadan dışarı çıkarmayalım”² ki onların ve kendimizin ihtiyaçlarımıza bağlı kalalım, ve kalbimizde çocuklarımızın yetenekleri ve ilgilerini (onların dağınıklıkları, enerjileri, ve olasılıklara olan çekincesizliklerini) taşıyalım. Şu anı birlikte geçiriyor ve bir gelecek inşa etmek istiyorsak bunu çocuklarımızla hep birlikte yapalım. Bırakın bu bir çağrı olsun, bütünü etkileyen çocukluk krizinin³ çözümlerini yaşamaya başlamak için, akademik “yersiz konu”⁴ olmamıza izin vermemiz oldukça kaçınılmaz görünüyor. Özür dilemeksizin, göz yaşları ve kahkahaların konferansları, sergileri, seminerleri ve politik karar alma meclislerini rahatsız etmesine izin verelim. Arkadaşım ve sanatçı Livia Moura'nın “çocuk düşmanlığı”⁵ dediği şeyin yaygın kapitalist, ataerkil, derinden ayrımcı ve doğa dışı kurumsallaşma yoluyla ele geçirilen çocukluğun karmaşası ve özgürlüğünden ve yabancılaşmadan duyulan korkuyla yüzleşelim ve bunu ortadan kaldıralım. Böylece, çocukların, yaşlıların ve engellilerin sözde

Üretkenlik ortamlarının çoğundan dışlanmasıyla izin verilen bakım ihtiyaımızdan kopuşu ortadan kaldıralım. Bu, kendimizi, ne kadar zor olursa olsun, uyumlu işbirliği akışına, bedenlediğimiz yaşanmış deneyimler ve bakıma, verme ağrımızdır; çocuğu (ve içimizdeki çocuğu da) merkeze koyup hayatımızı etrafında inşa etmek adına. Bir ağrı ki ocuk bakımı, ve genel olarak bakımı, müşterek olarak görmek, ve zahmetle, sabırla ve bağışlayıcı bir anlayışla yerel bağlantılar kurma ve zamanla takas ekonomi döngüsü yaratalım ki, "biz işe giderken, çocuklarımızı park etmemiz"² gerekmesin.

Bu yazı, sıcak bir akdeniz yazının ortasında, 5 yaşındaki çocuğunu, Temmuz'un ortasında klimalı bir kreşte tutmaya dayanamayan, yalnız bir Anne tarafından kaleme alıp, düzenlenmiştir. Bu Anne inanmak istiyor ki, daha insani ocuk bakımı şartları organize etmiş olsaydı (veya orman okulu veya Waldorf okulu veyahutta yeterince istikrarlı bir ebeveyn kooperatifini kurmada başarılı olmuş olsaydı), o zaman diğerleriyle, daha önceden daha katılımcı bir yazım süreci organize etmiş olabilirdi. Bu yazı, bir birey tarafından yazılıp, bir grup insanın sohbetleri ve vizyonlarını takdim ediyor. Bu grup zgrlku ve yaratıcı bir ruhla, çocuklarını bir arada büyütüp de kaynak havuzu oluşturmak için koordine oluyorlar. Bu vizyonu, bir dizi özel durum olarak, yaşam içinde gerçeğe dnştrebildik; her defasında iki veya üç gün, okul sistemi de dahil, daha az bağlantılı düzen ve hizmetimize ve kendi sürekli dayanağımıza nihayetinde geri döndük.

Burada kısıtlı, müşterek ocuk bakımı uygulamamızdan, önemli noktaları seçip, birlikte akışı yaşadığımız günlerden, unsurları ele alıp, yani fikirlerimizi dile getirip onları nasıl geliştirip de normalleştirebiliriz **zerinde çalışırız / zenginleştiririz / gelecek adına yatırım yaparız.**

Ailelerimizi kapana sıkıştıran, gittikçe pahalılaşan, ocuk bakımı ve öğrenme düzenlemelerinin devamlılığının sağlanması gittikçe zorlaşan, şehir şartlarını anlamak ve dönüştürmeyi diliyoruz. Bunlar, bizi sağlam ve ilham verici sosyal bir ortamdan mahrum ederken, bizi her gün uzun süre otobüste veya arabada, veya çok uzun süre ekran önünde tutuyor; çok sık dışarıdan yemek yememize neden oluyor; hasta olduğumuzda, depresyona girip veya fiziksel rahatsızlığımızda, veyahutta etrafımızda çocuklarımız veya başkalarına sınır koymada bize yardımcı olacak hiç kimsenin olmadığını farkettiğimizde, çaresizliğe düşeriz. Amacımız, şu ana kadar öğrendiklerimizi paylaşmak: yani bu karmaşadan çıkmak için, yararlı ve umut verici olarak tutunduğumuz uygulamaları. Bu global, izole, ocuk düşmanlığı **matriksinden** ıkmak ki eğitim-savaş-sağlık endüstri kompleksi denilebilecek şeyi besliyor, şimdi mutlulukla, istismarcı teknoloji ve medya endüstrisi ile işbirliği halinde.⁸ Bir durum ki global olarak ebeveynliği ve ocuk bakımını - veya bakımın genel bağlarını - kötü bir duruma soktu.

Bu bir gerçektir ki, ne kadar da bir Sivil Toplum rgt fon katılım başlığı gibi duyulsa da, bu grup ordu ile bölünmüş bir adanın iki ayrı tarafından gelenlerle oluşmuştur, bir ada ki kat kat bölünme ve yabancılaşma ile yüz yüzedir. Öyle bir durum ki devlet kuruluşları tarafından kasıtlı kışkırtılmış, hatta kurgulanmıştır, bizleri kültürel olarak ayrı tutmak, bunu hatta iki tarafın diğerinin dilinin iki taraftaki okullardan çıkarılmasına kadar uzatmıştır. Bizim bir araya gelişimiz sivil toplum inisiyatifi ile olmamıştır. Bizim arkadaşlıklarımız, daha çok öğrenme, güven, insan üzerine olan ortak hislerimizden kaynaklanır. İlk başta ailelerimizin tesadüfi/ dolaylı olarak Rudolf Steiner Pedagojisine⁹ ilgimizle gelişti ve zaman içinde bir dizi geçici alternatif okul inisiyatifi çabalarına dönüşerek, nihayetinde de hayata dair bir dostluk ve dayanışma olarak yerini aldı. Yazımız ve bulgularımızı paylaşmamızı sağlayan dönüş noktası Falk Hubner'in "sanatsal bağlayıcı uygulamalar"¹⁰ çağrısı ile geldi. Uygulamamızı aktivist bir kitleye ağrı olarak organize etme teşviği, Deep commons konferansına, kendi bakım grevlerimizle uygun düşecek şekilde, katılma kararlılığı ile geldi.

	Birden fazla tür bakımı & topluluk akışı	Paralel Çocuk Programı, yetişkin öncülüğünde, dönüşümlü	Paralel Yetişkin Programı: Çevrimiçi Atölye Çalışması			
8:00	Açılış şarkısı ve Bedensel aktivasyon					
8:15 UTC (11:15 Kıbrıs saati ile)	Ortama elışı, zanaat, bakım-işi görevleri kazandırma: Tahılları temizleme, patates ayıklama, dikiş, çamaşır dürme, bulaşık yıkama	Harnup kırma	Giriş: Birlikte vaktimizi Nasıl geçirmek isteriz. Hedef belirleme ve soruları dile getirme			
8:45			Paylaşım Çemberinde topluluğun deneyimleri, ritüelleri ve hasatın paylaşılması			

9:05-9:20	Ara - Ara Öğün - Çocukları çek etme
-----------	-------------------------------------

9:20	Hikaye Anlatma	
9:25	Bademliğin orayı başka harnup çeşidi için çek etme	Hediye verme / Bağ Kurma Uygulaması Araçları Çember kapama Kapanış şarkısı

Şekil 1. Deep Commons Konferansı, çevrimiçi atölyemizi ortaya koymak için sadece atölyeyi değil, bir de bir kaçıma bir sistem planlayıp çocuklar ve ev hayvanları ile paralel aktivitelerle girip çıktılar. Bu aktiviteler bir hafta önceki Harnup toplama aleminden alınmıştır. Yine de bazı çocukların atölyede yetişkinlerle kalmak isteme olasılığına karşılık buna olanak sağlamak adına, üçüncü bir yola öncelik verip, atölye sırasında el işi ve ev işi görevleri ekleyip, çevrimiçi katılımcıları da aynısını yapmaya davet ettik.

[ŞEKİL 2 burada]

Şekil 2. Atölye ardından birlikte öğle yemeğimiz, ve sonrasında çocuklarla resim yaparken çevrimiçi konferansa devam ettik. Yazar tarafından alınmıştır, 2022.

Öğrenciler ve sanat yoluyla eğitim, çevre ve bilim eğitimi, geleneksel el işleri uygulayanlar olarak, hafıza ve ritüel araştırmacıları, ve insan olarak, anlamlı olarak bir araya gelmenin yollarını aramaktaydık - ailelerimizle birlikte - artık “proje”, “atölye”, “dokümantasyon” veya “kolaylaştırma/ basitleştirme” bağlamında düşünmek değil de aslında yaşama doğru bakmak. Son birkaç yılda, bölücü güçlere, yani pandemi tarafından kötüleşmiş güçler ve yeni savaşlara, kafa tutmanın kaçınılmazlığını paylaştık. Bu bölümde, telafi benzeri veya yeniden cezbetme yolunda gelişme kaydetmemizi paylaştık; eğitim reformu iddiasının ötesinde, yeni moda ebeveynlik söylemleri, yabancılaştırılmış iş gücü şartlarının veya müşterek sorumluluk teorisinin alt üst edildiği politik görüşler ötesinden, daha gerçekçi ve muhtemelen sitüasyonist/durumcu mentalite ve uygulamaya geçişe doğru yol alıyor.

Bu yazının daha önceki anlatışları, toplumda toplumsal sanatın, sosyal bağlantılı sanat projeleri çalışmalarının veya üçüncü sektör projelerin (yardım kuruluşları, kar amacı gütmeyen kuruluşlar, sosyal girişimler, kooperatifler ve benzerleri) kalıcı sosyal sonuçlarının olup olamayacağı sorusuna ilişkin çerçevelendirilmişti. Böylelikle, burada tanımlanan çalışma, pandemide paramparça olmuş yanılığımızla, çoğumuzun şimdi paylaştığı berraklığa yanıt veriyor ki bu yukarıdakine benzer projeler, son moda akademik anahtar metinlerle devam ediyor; potansiyel olarak güçlü fikirler etrafında kazandığı ivmeyi sömürüp veya tüketiyor, doğal oluşumu ve sosyal bağı engelliyor, ve yaratıcılarını sosyal izolasyon, ama bir de bürokrasinin kurumsal kargaşasında, “etki faktörü” habercilik, ve bütçe evraklarına maruz bırakıyor. Bu açığa çıkmayla o zaman nasıl başa çıkarız? Bağlı olduğu veya ihtiyaç duyduğu

(Hayır! Türettiği!) bu çalışma yolu ve yaşam şekli temelde bizim bakım ihtiyaç ve görevlerimizle uyumlu değildir? Yapılacak ilk şey kalpten hareket edip konuşmaktır.

Bu bağlamda kalbimden sözcüklerle

Her ne kadar da bu bölüm bir grubun bulgularını teslim etmek için yazılmışsa da, bırakın şimdilik bireysel bir sese bürünelim.

Akademinin kalbimi ve neredeyse ruhumu nasıl kırdığından bahsetmek istiyorum. Nasıl, sanat merkezleri ve üniversitelere, eğitim ve toplumsal projeler için hibe yazısı yazmak beni depresyona sokup kuşkucu yaptı. Veya muhtemelen beni radikalleştirmeye başladı. Pandemi sırasında, yeni bir Anne olarak küçük bir çocukla, günlerce ve haftalarca yapayalnız olmak nasıldı paylaşmak istiyorum. Uykusuz bir medya teoristi, dikkat dağıtmak için tasarlanmış dijital aletlere bel bağlayarak, tam olarak ne olup bittiğini bulmaya çabalıyordu, küçük bir çocuğun çaresizce aradığı insan bağına karşılık ve anda kalmak için mücadele ederek. [Bu yeni insan etrafında güven ve barışa dair bir his yaratma çabası ile, onun başka insanlar arasında olma, iletişim kurma, gözlemleme, ve dünyayı keşfetme gibi temel içgüdüsünü dikkatini dağıtarak \(fakat soyutlamadan\)](#) [Oğluma henüz erişim veremediğim gerçek dünya - ve hala gerçekten de veremediğim.](#)

Bir Topluluk Organizatörü ve Katılımcı Sanat Küratör'ünün bakış açısını sizinle paylaşmak istiyorum: aniden bir de baktım ki, birlikte bütün projelere ve başarılı AB kaynak geliştirme, bütün muhteşem iş birliği yapıp ve zaman geçirdiğimiz bütün o entellektüel anlamda güçlü ve yetenekli sanatçılar, feministler, ve müşterek yaşam alimleri, konu buraya gelince, bir çocukla yalnızdım günlerce ve haftalarca. Kapanmalar, güvenli geçiş ve resmi izolasyon durumları kalkınca, hala devam eden bir belirginlik var ki sorun kapanmalar değildi. Sorun, geçmişte gerçek destek sistemlerinin ve gerçek topluluğun eksikliğini gölgeleyen eğreti alışkanlıklar, sosyal taviz/uzlaşmalar ve algılardır. Problem, geniş aile sistemi çöküşünün ne kadar ilerlediğinin, "iş" ve öncelik yanılgısı ile gizlenmesi, ve toplumumuzun çekirdek aile birimine yatırımının gerçekte ne kadar imkansız ve sürdürülemez olduğudur. Problem, bizi meşgul tutan günlük geçinme biçim/durum/usul/şekil/hal/yöntemlerinin, komşuluğun, karşılıklı destek alanı ve dayanışmanın yok olmasını görmemizi engellediğini, ve onu canlandırmaktan ne kadar uzak olduğumuzu fark etmemizdir. Bir kriz durumunda her şeyi bir arada tutabilmesi için karşılıklı bakım ve destek kültürünü oluşturmak yerine, sorun olan, sistem, alım satım servislerini öne çıkardı.

Sorun dikkatimizi dağıtıp kapana kısılmışlığımızı ve bağımlılığımızı tam çapı ile anlamamıza engel olan - sağlıklı düşünme/ akıl sağlığı ve üretkenlik açısından- tamamen anlamsız ve yozlaşabilir çocuk bakımı ve okul sistemi, yukarıdaki koşulları normalleştirip ve bizim öğrenme ve topluluk hissiyatını unutmamızla güçlendi.

Yukarıdaki koşulları normalleştirip, bizim öğrenme ve topluluk hissiyatını unutmamızla güçlenmiş, dikkatimizi dağıtıp sağlıklı düşünme/ akıl sağlığı ve üretkenlik açısından- tamamen anlamsız ve yozlaşmaya açık çocuk bakımı ve okul sisteminde kapana kısılmışlığımızı ve ona olan bağımlılığımızı tam çapı ile anlamamıza engel olan şeyler dir sorun olan.

Daha sonra bu kapana kısılma konusuna, aşamalı bir çıkış yolu önermek için geri döneceğiz. Şimdilik, yine kalpten konuşarak, şifalama niyeti ile yukarıdaki hayal kırıklığını aktarmama izin verin. Pandeminin nimetlerinden biri de, burada temsil edilen gibi grupları bir araya getiren, gecikmiş yön değişimini, toplu olarak farketmemiz olabilir. Pedagog ve ebeveynler tarafından oluşup, değişik zamanlarda çocuklarımıza başkalaştırılmış işçiliğe -ne kadar da tamamen arınmış olmasak da- örnek olmadan birlikte çalışma yolları bulduk. Ciddi

bir bağla, “çocuklarımızı artık işe giderken park etmemek”¹¹ için birlikte geçim kaynağımızı değiştirmek için çalışıyoruz.

Yukarıdaki açıklama ne kadar da öğretim ve toplumsal eğitimi reddediyor gibi duyulsa da, öyle olamaz. Çok kez seçeneksiz kalıp bu sistemi desteklemek ve ona bel bağlamak durumunda kalıyoruz, hem de çelişkili bir biçimde, tüm kalbimizle. Yoksa, çocuklarımızın bu eğitime maruz kalmasına nasıl dayanabilirdik? Eğitim sistemini yıkmaya gücümüz yetmez. Aynı zamanda yapmamız gereken birbirimizi desteklemek ve güçlenmek ki bu eğitime bağımlı kalmamak ve tekrar yaratılmasını durdurmak için yol bulalım, ya dönüşmeye başlar ya da hükmü geçer. Bu eğitim sistemine teslim olmadan dahil olmalı, hayatlarımızı onun etrafında değil de daha iyi, daha nitelikli bir topluluğa olanak sağlayan bir çerçeve etrafında kuralmalıyız. Öyle bir şey ki topluluğumuzun bozulması kısır döngüsünde ana bir etken olmasın.

[ŞEKİL 3]

Şekil 3.

Korakou’da harnup toplanması, Flasou’da dere suyuna girmek, ve Pedoulas köyünde kilise çanını çalmak. Yazar tarafından alınmıştır, 2022.

Bu sohbetlerin yer aldığı yazı arkasında yer alan konu ile ilgili pedagoglar, birbirlerine destek olup birbirleriyle ilgileniyorlar, bütün tehdit açıklamalarına rağmen, virüs mü, veya “kayıtsız” alternatif okullar etrafındaki yasal kaygılar mı, yoksa kaynakta kıtlık korkusu mu. Onlar bir şeyleri kendileri yapan pedagoglardır, durumlar yaratırlar, atmosfer kurarlar ve birbirlerine günlük çözümler bulmak için destek olurlar. Onlar birbirlerine açıkça konuşan pedagoglardır, paylaşırlar, sınırlarını nezaketle koymayı kendilerine öğretmişlerdir, çatışma dönüşümü, şiddetsiz iletişim konularında karışık şifa sanatında kendilerini eğitmişlerdir. Onlar etkili ve duygusal zekada derin deneyime sahip pedagoglardır; gözlemleyip dinleyebiliyorlar, ritüelleri sezgisel olarak anlayabilen, şarkı söyleyip dans eden, ağaçlara tırmanıp derelerde yürüyen. Onlar yalın ayak giden pedagoglardır. Onlar sosyal medyadan beklentileri olmayan pedagoglardır. Çekirdek aile ile bağları çözülmüş ve geniş aileye tutunmuyorlar, kan bağları ötesinde aile bağı kurmaya hazırlar, ve dertler onları yıldırılmaz.¹² Farklılığın verdiği zorlukları, ötekilik ve çatışmayı hoş karşılar. Onlar her şeyden önce kendi travmatik koşullanmalarını gözlemleyen ve aşan pedagoglardır. Onlar “çocuklarımıza sunabileceğimiz en engin şeyin kendi şifamız olduğunu”¹³ anlayan ebeveynlerdir. Onlar sadece dünyaya getirdikleri çocuklara Anne-Baba değiller. Onlar kutlayan, hasat yapan ve birlikte var olmayı arayan insanlardır.

Bu dizeleri, burada olabildiğim için, kalbimden bir minnettarlık ifadesi ve derin bir hayretle sonlandırmayı diliyorum. Bu yazıyı yazmak için bu grup tarafından bana bahsedilen güç ve zaman ve beyin gücüne müteşekkirim. Artık ne izole ne de çaresizim. Doğrusu bolluk içindeyim. Bu yazıyı ortaya koymuş olmak, toplulukla ve bakım işi ile uğraşırken çocuğumun ihtiyaçları ve benim kendi bağ kurma ihtiyacım, sosyallik, gelişim, özgür oyun (veya özgür yazı yazma) tatmin olmuştur. Yani düşüncelerim ve sorunlarım bu çevrede olumluluk ve güvenle dinlenmiş ve kabul görmüştür. Son birkaç ay bu ve başka içsel ve topluluk işlerini lüks ve yoğun bir şekilde evde, ama aynı zamanda gecelediğim seyahatlerde aralarda ve kamp konaklamalarında, ritüel etrafında bir ahenkle insanlarla bir araya gelip yapabilmiş oldum. Minnetle kahkahalar atmak, koşmak, tırmanmak, yüzmek ve hasat etmek.

Teoriden uygulamaya: topluluğun kaynaştırıldığı, kuşaklararası, sanat bazlı ve doğa odaklı öğrenmeye doğru

John Holloway yazıyor ki: “Devrim, kapitalizmi yok etmekle ilgili değildir, daha fazla onu yaratmayı reddetmekle ilgilidir.”¹⁴ Burada Holloway’ın tasarısını şununla destekliyoruz: devrim, kapitalizmi yok etmekle ilgili değildir. Bağ, şiddetsiz iletişimi, çatışma dönüşümü ve ritüeli anlayan yoldaşlar bulmakla alakalı, bakım işini paylaşp, yavaşça ve güvenle kapitalizmi yeniden yaratmayı reddetmeye başlayabilmekle yapılabilir.

Donna Haraway’ın soydaş yapma ve bebek yapmanın ötesinde özen gösterme ve zorlukla kalma önerisi, son derece faydalı bir vizyon sunuyor: gelin farklı türlere ve çok nesillere ait, bakıma odaklanan soydaş edinelim. Apaçık ki bu imkansız duyuluyor! Rekabetçi bireysellik çağında, pek tabii ki aileler, kabileler, halk kooperatifleri, alternatif veya deneysel okul inisiyatifleri, amaçlı topluluklar bir yana, yüksek bir başarısızlık oranı ile geliyorlar. Birçok idealistler, yazar da içinde, zor yoldan yukarıdaki bir çok konuda [aşırı yatırım / kendini bir konuya fazla adamanın](#) tehlikeleri konusunda öğreni edindiler. Yeni ebeveynler örneğinde, özellikle, yeni, deneysel inisiyatiflere haddinden fazla bel bağlamak tavsiye edilmez. Tutarlılıkları zamanla test edilmeyen grup ve yapıların, ani şekilde çatışma ile dağılıp veya yıkılması. En iyi durumlarda bile, genç katılımcı inisiyatiflerin, kurulum için insanlarına verebildiğinden çok daha fazla zaman alıyordur. Yeni kooperatif yapılar [genel toplum/ana akım/ ana görüş](#) tarafında sadece desteklenmemekle kalmıyor, ayrıca güvenilmiyorlar da. Ek ve çok yönlü bedel ödeme olan [genel topluma/ana akıma/ ana görüşe](#) kendilerini kanıtlamak veya kendilerini [ondan](#) korumakla yüz yüze kalıyorlar, evrak işleri, resmi ruhsatlar ve idari denetim hakkında sorun çıkınca, durum en son haddine varıyor. Değişik tip geçiş sürecinde (ölkeler, şehirler arası, destek sistemlerinde değişiklik yaşayan, iş değiştirme, veya boşanma ve velayet sorusu ile karşı karşıya) olan yalnız ebeveyn ve aileler için değişkenler bayağı çok fazla, bedeli, riski ve stresi çok yüksektir. Şöyle varsayıyoruz ki çocukları için alternatif okul veya okulsuz eğitim adına idealist niyetle başlayan bir çok ebeveyn, çocukları dört yaşına varmadan ödün vermeye zorlanıyorlar - bu bir çok yerde zorunlu eğitim yaşı ile örtüşüyor. Bu tuzağı saptamışken, ya da bu fırsat penceresini, gelin bakalım bu durumdan en iyi nasıl faydalanabiliriz.

[ŞEKİL 4 burada]

Şekil 4. Pedoulas’ta okulsuz eğitim ve alternatif toplulukla bütünleşmiş öğrenme konusu etrafında bir araya gelmiş ailelerle elma toplama günü. Yazar tarafından alınmıştır, 2022.

Radikal okul ötesi müşterek refakatçilik/eşlik etme, öğrenme ve bakım üzerine

Bir zamanlar okulların çitleri yoktu ve zeytin mevsiminde bütün köy çalışıp, yemek yiyip, şarkı söyleyip ve hasat süresinde ağaçlar altında uyudukları zaman okullar kapanırlardı.

Gitgide artarak, diğer sanayilerde olduğu gibi, bizim eğitim organizasyonlarımız özel veya devlete ait yüksek işgücü devirli düşük maaşlı ve hayal kırıklığına uğramış çalışanlarla sürdürülüyor, bunlar bu oyundan çıkabilene kadar ayın sonunu getirebilmek için oradalar. Indy Johar kolay anlaşılır bir şekilde bir durumun yanlışlığını anlatıyor ki “çocuklar ilk 1000-5000 günlerinde ki bu onların gelişimi için çok önemli, McDonalds’da Burger çeviren elemanlardan daha az ödenekle çalışan genç elemanlar tarafından bakılıyorlar”.¹⁶ Johar’a göre derin bir çocukluk krizi yaşıyoruz, “insan olmak ve insan olmaya nasıl yatırım yapabiliriz” hakkında kriz. Onun mesajı nettir: “bir fikir olarak çocuk bakımı şu anda genel giderdir. Bir sosyal kontrat’ı sürdürmek için ödenilen bir bedeldir. Temelde daha farklı olması gereklidir.” Gelin Johar’ın temel yeniden düşünme davetine tutunup, onu Manuella Zechner tarafından dile getirilmiş başka bir meydan okuma ile birleştirelim. Zechner, Anne ağ örneklerini, kendi organize olmuş çocuk gruplarını, ve Barcelona’da çocuklukla ilgili belediyeye ait politikaları çalışıyor, ve çocuk bakımının politik bir uygulama olarak düşünmemizi öneriyor. Zechner, “radikal bir çocuk bakımı politikası nasıl olmalı?”¹⁷ diye soruyor.

İzleyen paragraflarda izlenimleri açığa çıkaran Zechner'in "yapılacak işler" sorusuna karşılık, Johar'ın "temelde farklı" bakım şartlarına doğru meydan okuması unsurlarını bir araya getiriyoruz: ki biz bunları öğrenme şartlarından ayırt edilmesi olanaksız buluyoruz ve hayat şartları olarak görüyoruz. Yılgınlık ve tezat zamanlarını derinlemesine araştırıyoruz, ne ihtiyacı duyduğumuz ve neyi gerekli ve iyi bildiğimiz, ulaşılamaz görünüyorsa eğer. **Kendi gerçekliğimiz ve kalbimizde mümkün olduğunu bildiğimiz daha güzel dünya arasındaki çatışmayı vurguluyoruz,¹⁸ ve politika doğrultusunun yarattığı acı dolu uçurumu mevcut gerçeğimizde biriken pedagojik, psikolojik veya temel insan nezaketinin onaylanmış birikimimizden en iyi prensip ve uygulamalarımızı acımasızca reddediyor.**

Atölyemizin parçası olarak Deep Commons Konferansında, Sylvia Hadjigeorgiou amacımızı şöyle ifade etti: "yeni bir toplum için ihtiyacımız çocukların refahının merkeze konulmasının yeni yollarla keşfedilmesi ve bütün yetişkin faaliyetlerinin çocukların etrafında tasarlanmasıdır. Bunu yaparak, biranda bir çok çeşit şiddet ve baskıdan kurtulabiliriz."¹⁹ Eğer bir düşünürsek, çoğumuz, "gerisi" daha "verimli" olsun diye çocukları, yaşlıları ve engelli kişileri ayrı tutan ortamlarda yaşıyoruz ve o zaman Sylvia'nın önerisinin önemini anlamaya başlarız. Kural olarak, çalışma yerlerimiz, kamu binaları, karar-alma ve yüksek-öğrenim alanları, üniversite ve müze gibi yerler çarpıcı bir şekilde çocuksuz ve büyük ölçüde, aksi takdirde tümüyle, çocukların ihtiyaç ve enerjilerine dostça yaklaşmaz. Şehirlerde, özellikle, çocuklar sadece doğal yaşam alanlarına benzeyebilecek yerlerden koparılmadılar, fakat bir de yetişkinlerin iş gerçeklikleri ve şehrin günlük işlevlerinden de uzaklaştırıldılar.²⁰ İnsan tarihinde ilk defa, çocuklar sadece doğadan "korunmakla" kalmıyor, doğal ortamlarla olan karşılaşmaları saldırganca kontrol edilmesi ile de kalınmıyor, ama aynı zamanda çocuklar yapısal anlamda geniş aileden, köyden, kamu alanından / halka açık alanlardan, hayatın başlıca şartı büyük fiziksel, kontrol edilmeyen, **doğrudan / aracısız** müşterek hayatta yer almaktan izole edilmiştir - öyle bir müşterek hayat ki grupların, çatışma ve dönüşümü arasında dalgalanıp birbirlerine ve çevrelerine iyi bakacakları.

Gelin gerçeğe yüzleşelim ki çoğumuz ve çoğu çocuklarımız için geçmiş kuşakların değerini bilmeyip sahip oldukları geniş destek ağı, şu anda sahiden de yoktur. Kesinlikle, öyle devreye girip ya günlük bir şekilde veya kriz zamanlarında ihtiyaçlarımızı takviye edecek (Kar Amacı Gütmeyen işletmeler var onun için) bir tür destek değil. Gelin bir de yüzleşelim ki kaybettığımızı yeniden inşa etmeyi bilmiyoruz. **Bu bir gerçektir ki yetişkin aile birimi koruyucularının çok az seçenekleri var ve neredeyse tamamen emeklerini satmaya dayanıyorlar (çocuksuz / çocuğa tolere etmeyen çevrelerde yapılıyor) ve bunu çocuklarımızın ve bizim bütün bakım ve öğrenme ihtiyacımızı karşıladığını iddia eden kaçınılmaz hizmetleri, finanse etmek için yapıyorlar ki aynı zamanda çocukların güvenilir bir biçimde hayatta kalmaları gereken dünyayı deneyim edinme gelişimsel ihtiyacını engelliyorlar.**

Yine belirtmeliyim ki bu okula veya devlet eğitim sistemine karşı bir görüş değildir. Önerdiğimiz, düşünce yapısında değişiklikler hem eğitim hem de okulsuz eğitim etrafında aynı şekilde. Öneriyoruz ki okullar müteşekkirdir olduğumuz şeylerdir. Ama müteşekkirdir olmamız bizim işe gidip de para kazanmamıza olanak sağladıkları için değildir. Ve ayrıca çocukların başka çocuklarla vakit geçirmesine olanak sağladığı, onlardan öğrendiği, ve büyük ve çeşitli akran gruplarında aidiyet bulduğu için değildir. Bu gibi sosyalleşme ve öğrenmenin böyle büyük mimari yapılarla sınırlandırılması en büyük problemdir. Aksine, bizim okullar için olan minnetimiz, şu anda şu gerçeğe dayanıyor ki çocuk düşmanı ortamlarda takılmış yetişkinler için yavaş bir geçiş süresi sağlıyor yavaşça ve güvenli bir şekilde yönetilemez maddi ve başka riskler almadan oradan çıkma yolunu bulabilmeleri. Bizim işimiz çocukları, yaşlıları ve ek ihtiyaçları olanları tamamen içine dahil edebilecek topluluğu yeniden kurmaktır. Ayırım mentalitelerini açma ve gerçek alanda sosyal bağların onarımı etrafında içsel ve duygusal süreçler içerir bu. Bunun örneklerinden biri de eş bağımlılıktan (codependency) birbirine bağlı olmaya (interdependence) hareket ediyor, Brezilyalı sanatçı ve eğitimci Livia Moura bir

görüş sunar. Livia ritüel yoluyla güçlendirme ve duygusal süreçlere kılavuzluk modeli ile dönüşsel kooperatif ekonomisini kurmaya ve sürdürmeye yönelik çalışma yapıyor. Bu süreçler kişiler arası, davranışsal ve politik olabilirler, örneğin şiddetsiz iletişimin 21 çalışılması veya karar alma yapılarının araştırılmasını cesaretlendirmek değişik durumlarda yardımcı olabilir. Bunlar lojistik ve pratik de olabilirler; başka gruplarla olma yollarının organize edilmesi ve anlamlı iş, kutlama ve tartışma ile birlikte akış sağlanması.

Başka bir görevimiz okul rolünü yeniden kavramlaştırmak ve bunun ışığında pratik yapılandırmasıdır. Statükonun ölüm sancıları ile giderek artan bir şekilde gaddarlaştığını (gelin hüznle projesini hazırlayalım) göz önüne aldığımızda bu zor bir görev. Öyle olsa bile, çocuklara dünya hakkında bilmeye ihtiyaçları olanı “öğrettiğini” iddia eden bu yapılarda değer [görmek/bulmak](#) zorlaştı, yine de onları ekolojik olarak felaket olan, kontrol, emniyet ve temizlik için tasarlanmış binalara kapattı. Bu şartlar, merkezi, tepeden inme tutumla, stresli ve çoğunlukla ister istemez işlevsel olmayan bir grup yetişkinle dayatılmıştır. Bu genel şekil, devlet ve özel eğitimde uygulanıyor, bunun yanı sıra okul sonrası enstitülere “müfredat dışı aktiviteler” (ne kavram ama!) üzerine uzmanlaşmış; bunlar müzik, spor ve dans gibi aktivitelerdir. Bu uygulamalar kendi eski özgün sosyal bağlamlar ve işlevlerinden, kendi ilk esin kaynaklarından, izole edilmiş, ve öğretimin, salt beceriler ve ürünlerine indirgenmişlerdir. Yani, bizim işimiz bu uygulamaları, kutlamaya ilişkin sosyal süreçleri oluşturmak ve sosyal kaynaşma yapısı, ritüel yoluyla yaşam şekilleri aktarımına ve anlamlı birleştirici ve işlevsel hallerine yeniden bağlamaktır. Bu bizim taleplerimizde daha net olmamızı gerektirir, ki eğitim sistemi ağaca tırmanmak, özgür koşmak, şarkı söylemek ve kamp ateşi²² etrafında dans etmek, mevsimlerle bağ kurmak ve kutlama ve hasat etrafındaki eski gelenekler ve uygulamalarla gelişimsel alan yaratıp ve sosyal öncelik sağlasın ve saygı duysun.

Bu bağları yeniden oluşturmak üzerine odaklanmak bizim için gereklidir, en küçük fırsatları bile kullanıp, okulların bize bir merkez olarak sunduğu topluluk ve insan bağına sağlamlaştıralım. Çıkardığımız sonuç şudur ki onları şu zamanda tamamen reddetmek, bölünmemizi daha da derinleştirir. Tutuşlarını gevşetmelerine ihtiyacımız var, politikada değişim, tepeden inme müfredat (eğer mümkünse tamamen kaldırılması) dayatmaları, onların hatırlamalarına ihtiyacımız var ve bedene de özen vermek, aktivasyon ihtiyacına, çocuklara güç vermesi ve onları desteklemesi için, ve bu binaları dolduran yetişkinlerin içindeki çocuklara ki uçabilsinler ya da en azından tırmanabilsinler.

“Çocukları odadan dışarı çıkarma”: toplulukla kaynaşmış öğrenme ve özen ve müşterek çocuk bakımı, kutlamada birlikte olmanın yeniden entegrasyonu

Popülaritesi giderek artan erken çocukluk öğrenimi yaklaşımı Reggio Emilia, çevreyi üçüncü bir öğretmen olarak tanımlar, ya da üçgende bir boğum, öğretmenlerin çocuklardan öğrendiği ve çocukların öğretmenden öğrendiği.²³ Bu güzel ilke sadece eğitim materyallerine ve mimariye değil, ama eğitim ortamının prensip ve etkili unsurlarına, organizasyon yapısına, bakıcılar arasında örtük/açık olmayan koordinasyon ve kimya uygulamalarına vesaire işaret eder. Bu şu iddiayı gerektirebilir ki çoğu çocukların çevreleriyle üstü kapalı olarak aktarılan ana prensipler, başka hiçbir seçenekleri olmadığı günün büyük bir kısmında plastik ve steril kurumsal ortamlarda, neyi nasıl öğreneceğimiz konusunda yönlendirilerek geçiriyorlar. Dünya, evren için taşıdığımız doğal merakımız, birleştirici aktivitelerin mevsimsel ritmine olan içgüdüümüz ve değişimli olarak şekillendirilmemiş özgür oyun (pedagogların temel taşıyıcı olarak gördüğü öz yönetimli öğrenme) kesinlikle hiçbirisi dahil edilmemiştir, keşif ve fiziksel hareket kontrollü ve limitlenmiştir, önceden tanımlanmış bilgi sahalarının, konular halinde şekillenmesi ve tepeden inme öğrenme hedefleri bize 45 dakikalık oturumlar olarak ısrarla verilmeye çalışılıyor. Tamamı ile bağlantısız, cahilce, veya en iyimser görüşle belirsiz dışsal bir farkındalıkla, etrafın, insanların ve ebeveynlerin ihtiyacını göz önüne alırsak, satış ve spor ekipmanları için fon yükseltme ve satış yapmaya katılımları limitlidir.

Sol taraftan cesurca bir görüş desteklenmiştir, dünyanın bizim taraflarında, devlet tedariğini genişletip ilkokul eğitimini tüm güne çıkarmalı. ebeveynlerin iş günlerinin gittikçe uzadığı göz önüne alınırsa, okul gününü uzatma iddiası halktaki özelleştirme dürtüsünün aksine, ebeveynlerin bütün öğleden sonrayı aktivitelerle organize etme gereksinimi ve ev ödevlerine yardımcı olmaları gerektiğinden dolayı, giderleri ve zahmetlerini hafifletmek umudunu amaç edindi. Açıkçası, eğer radikal müşterek çocuk bakımından bahsediyorsak, bu Zechner'in fikriyle olamazdı. Öyle görünüyor ki mevcut politika belirleyicilerin yolu, bizi ancak deliğe daha derine kazıyorlar. Gelin kaynaklarımızı çocukları bu çevrelerde tutmak için harcamayalım artık. Eğer okul eğitimini yeniden keşfetmeye başlamazsak ki çocukluk için daha uygun hale getirelim, ya da en azından öğrenmenin doğası ile uyumlu bir hale getirelim. Okul gününü uzatmak, çocukluğun neredeyse tamamını çalmayı normalleştirmek gibi bir şey olur, çocukların ayrıca neredeyse tamamen dünyanın gerisinden soyutlanması eşliğinde. Daha iyi bir yatırım olmaz mıydı müfredatı basitleştirsek, pedagog ve psikologların ödevleri elimine edin, okul çitlerini indirin, çoğu öğrenmeyi bahçeye çıkarın ve açık have gymleri, gölge için ağaç ekin tavsiyelerine kulak versek. Yaralanma sorumluluğunu almamak için ya yasak koyup veya tamamen girişi kesmek yerine tırmanmalarına izin verin, ve yüksek bahçe kapıları ve kameralar için güvenlik endüstrisine fonlar atacağımıza, topluluğu entegre edelim ve çocuğa dost şehir ve iş yerlerine doğru çalışalım? Okulda silahla ateş etme olayları ve okulda yıkıcılık olayları bunu netleştiriyor: bu insanlık dışı mimarilerden uzaklaşmalıyız ve bu onları daha iyi donatarak veya tekrar tasarlayarak olmayacak.

Bu bir gerçektir ki mevzuat yerli eğitim işbirliği inisiyatiflerinin başlangıç yapmasını neredeyse imkansız kılıyor. Eğitim politikası düzeyinde rahatlatmamız gereken şey okul binası "standartları"dır. Büyük miktarlarda başlangıç sermayesi olmadan, alternatif ve işbirlikçi öğrenme ve bakım inisiyatifleri son derece zor lisans alabiliyorlar. Bu konuları aşabilmenin bir yolu da eş zamanlı değişik yerlerde ortaya çıkıyor (İspanya ve Yunanistan şimdiye kadar bildiklerimiz) ödün verme olarak kendini gösteriyor, devlet tarafından, kullanılmayan okul binaları neredeyse terkedilmiş köylerde, ebeveyn kooperatifi veya alternatif eğitim inisiyatiflerine oralara yerleşip de popüle etmek için gitmek isteyenlere veriliyor. Böyle bir riski 24 alabilecek hem geleneksel hem de alternatif sertifikalı eğitimciler inisiyatiflere arka çıktılar. Bu durumlarda yeni ve umut verici olan bişeyleri farklı yapmak için bir açılımın ortaya çıkmasıdır, mevcut altyapının üzerine inşa ederken bütün bir sistem için bir tehdit olarak algılanmamaktır. Pahalı resmi şartnameleri, devletin hayır duası olarak sayarsak okul binaları ve personel belgeleme koşulları alternatif eğitim inisiyatiflerinin uygulamaya başlamalarını durduran iki en büyük sorun, bu inisiyatifler ciddi şekilde alttan destek alırlar. Bunlar özellikle değerlidirler, altyapı, doğal ortam ve [lisanslar / ruhsatlar](#) halledildikten sonra hangi içeriklerin eksik olduğunu ortaya çıkarıyorlar. İddia edebiliriz ki bu içerikler, mentalite değişimi olarak, [topluluk/ toplum birleşme / bütünleşmesi](#), iş birlikçi ekonomi bilgisi, kişisel özgürlüğü uygulamasına bağlı ve kutlamayı, başkalarının hayatlarına ve öğrenme yollarına olan temel saygı, pedagojik prensipler üzerine bir oy birliğidir. Eve Annecke ilham verici bir şekilde şöyle isim verdi "Eğitimi yeniden kafada canlandırmak, farklı bilme ve olma yolları yaratmada radikal eşlik"25 tepeden inme müfredat yerine, dinleme havasında ve karşılıklı destek. Şiddetsiz iletişimin içerikleri de çok önemlidir, basitleştirici, ve çatışma dönüşümü metodları, deneyim ve irade tüm bunları bir araya getirecek ve sonra "sorunla kalacak".²⁶

Yeniden yabanileştirmeye doğru: Silvia Federici, Luiz Geilherme Vergara ve Richard M. Stallman ile birlikte Mağusa'ya gitmek

2019'da akademik kariyerimin doruğuna ulaştım, ve aynı zamanda en dibi de vurdum; bir serbest-konferans, topluluk bağlantısını akademik ortam içinde veya yoluyla bulma veya birlikte-yaratma yanılısalarımı yıkmıştır. Bu benim düşünüp de tasarladığım ve yönettiğim bir etkinlikti. Benim resmi akademik işimi ve uzun süreli sevgi çalışmalarımı birleştirdi:

araştırmam, kolaylaştırmam, ve özgür teknoloji /bilgi adaleti ve [hacker / bilgisayar korsanı](#) ortamı (teknoloji ve özgürlük-odaklı denklemler-arası öğrenme) hareketi bağlantılarım.²⁷ Kavram ve temeller, güçlü yerli bir ekibi organize etmek için yeterince uygundu ve dolayısıyla “Özgür/Libre Teknolojiler, Sanat ve Müştereklik” teması etrafında, dünyanın her köşesinden efsanevi bir grup katılımcılar topladım. Oğlum, o zaman bir yaşındaydı ve ben tüm bu projenin üzerinde çalıştığım o zaman çok büyük bir topluluk desteği eksikliği deneyimliyordum, ilerleyen senelerde bu sadece derinleşti. Kendimi ceza veriliyormuş gibi hissettim. Bu çocuk sahibi olduğum için miydi, onu yalnız başıma dünyaya getireceğimi anladığım zaman hamileliğimi sonlandırmadığım için miydi, ya da yalnız başına çocuk sahibi olup da yine de önemli konularda anlamlı birleştirici uygulamalar buluşmaları için alan düzenleyip de vizyonumu bırakmadığım için miydi. Bu durumu kelimelere dökmek yıllarımı alırdı. Bu konular etrafında iletişim ve işbirliği ihtiyacımı ve içimde yaşadığım çelişkiyi kelimelere dökmek çok zamanımı alırdı. Bunları içimde yaşarken aynı zamanda kucağımda bir küçük çocuk taşıyordum ve bu beni sözde radikal [kapsayıcı / dahil eden](#) işimden dışarı itiyordu. Etkinlik sırasında kolaylaştırmamda, kendine özgü ve anda olmaya odaklandım (yunanca çevirisi, εμψύχωση, ruh-yatırımı). Etkinliğin doruğu, ilk hamle, ikinci gündü, katılımcıların günün akışını kendileri önceki günün sunumlarından oluşmaya başlamış önceliklerinden yola çıkarak organize edip de hep birlikte yaratacağı bir deneyime davet edilmişlerdi. Bunlar Silvia Federici tarafından açılış konuşmasını da içeriyordu. Organizatör ve öncü olmama ve bir küçük çocukla katılıyor olmama rağmen, Silvia’yla hiç görüşemedim. Bilimsel komite ile birlikte birlikte yaratma etkinliğini atlayıp, o en can alıcı ve topluluk birleştirici kısmı idi etkinliğin ve birlikte Mağusa hayalet şehre gittiler. Aylarca görüşümü bildirip durdum, organizatörlerim tarafından önemsenmediği halde, özgür konferansın üniversiteden akabileceğini ve daha güzel bir yere gitmesi gerektiğini. Silvia’nın bunu yaptığını farketdiğimde onu gittiği yere takip etmek benim için çok geçti. Kalbim kırıldı. Etkinliğin gerisini, ve ileriki senelerin büyük bir kısmını beni ve çocuğumu, ve böyle muhteşem uluslararası bir radikal sanat ve teknoloji müştereklik araştırmacı ve aktivistleri topluluğunu, penceresiz, klimalı akademik bir alanda, bir sahilde, hayalet şehrin dışında Silvia Federici ile olmak yerine. Bizi ideallerimize uygun yaşamaktan ne alıyordu? Akıştan? İçgörzlemsel olarak teoriyi pratiğe çevirerek? Bedenimizin çağrısını dinleyerek, dışarı yürüyüp güzel bir yere gitmek? Dört yıldır, bu gibi bir yazı benim uğraşımdır, özgür ve ilişkili öğrenme için, yaşam için, böyle fırsatların (devamlı, hep etrafımızda) parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin vermemek. Bu konu olağan dışı bir şekilde ele alındı, aynı özgür konferansın ana tema konuşmacılarından biri, Brezilyalı sanat eğitimi teoristi, Luiz Guilherme Vergara, Arjun Appadurai’nin toplumun tabanına dair küreselleşmeden bahsetti, Paulo Freire’in kritik pedagojisi, ve Mario Pedrosa’nın “yaşamsal ihtiyaç olarak sanat” şakacılık / oyunculuğu tekrar konfigüre etme ve yer yapmak (yercilik) bedensel merkezli anlam ve bilgi yapımı sürecini belirten “uzaklaştırıcı anlatım ve değerleri yerinden oynatmak”.²⁸ Vergara “para laboratuvarlar” pedagojik önceliğini yaratmayı öne sürdü. Orman-düşüncesiyle birlikte “Limitsiz bir soruşturma hakkına izin verme ve her şeyin ötesinde, deneyler, yaratıcılık”. Ve mikro-direnç uygulamaları “insanı yeniden yabancılaştırma”, okulun baskıcı evcilleştirmesine karşı çıkarak. Vergara, yeniliğin anlamını şöyle izole etti “anın [baskıcı hareketsizliğini] kalınlığının dağılması,” “kendinelik sırası”na bağlı özellikle güçlü bir kavram olarak eğitimde ve ebeveynlik söylemi ve yaratıcılığa bağlı öğretimde, (başka bir deyişle, sıkılma/dalmaya izin verme, dikkat dağıtmama, riskli oyun, ve sonuç yerine süreç temelli yaklaşımlar.

Aynı özgür konferansta ana tema konuşmacısı, Silvia Federici şu soruyu öne attı: “nasıl yeni tip [kommünalizm](#) şekilleri inşa edebiliriz, yeni müştereklik şekilleri, eğer [kullandığımız asıl teknolojiler] topluluklarda yok olmanın kaynağı ise?” Kapitalist sömürden, tüketici-kültürü, berbat çalışma koşullarından bahsediyordu, ve bir de ana akım teknolojik aletlerin yapımı için gerektirdiği dünyanın büyük kaynak tüketimi. Tabiki, teknoloji konusunun toplumlarımızda artan uzaklaştırma ve mülksüzleştirmede oynadığı temel rol

donanımdan öteye gidiyor. Richard M. Stallman, özgür konferansta diğer bir ana konuşmacı olarak hayatını bu işe adadı; sömürücü veya özgürlük-saygısı-olmayan yazılımların tehlikelerini sadece yaymak değil de, bir de özgürlük-saygılı yazılımla nasıl yaşanabileceğinin canlı kanıtı olmak istiyor, bu nasıl görünüyor, ve avantajları ve limitleri ne olabilir.

Onun yokluğunda, yine de probleme yeni bir genel bakış/ değerlendirme, Andra Siibak ve Giovanni Mascheroni'nin yeni teknolojilerin eğitim ve çocukluk üzerine etkileri çalışmalarından geliyor. İnsan ve özellikle çocukların, okulların aşırı verileştirmelerinin tehlikelerini vurgularken de ebeveynliğin cihazlaştırıldığını anlatıyor. Tekno-çözümse yaklaşımın tehlikelerine ilişkin iddiasını şekillendirip bunun yüz yüze kaldığımız ekolojik ve sosyal problemler üzerindeki etkisini belirtirken, insanların da biopolitik olarak yönetilişinin biyometrik teknolojilerle gittikçe arttığını ve sorgusuzca eğitimsel enstitülerde tüm dünyada kullanıldığını aktardı. Öğrencilerin öğrenme süreçlerinin (ticari amaç için ama sadece o değil) devamlı gözetiminin, kanıtlanmış negatif etkilerinin, toplanılan bilginin genç insanları yetişkinliğe takip ettiğini, muhtemel olarak, yüksek eğitime, iş bulma, sağlık sistemi ve finansal servislerin girişlerini etkilediğini belirtti. Siibak ve Mascheroni ayrıca sonuçlandırıyorlar ki sömürü teknolojileri hazır ve nazır okullarda konuşlandırılmış mevcut durum "genç insanların özelinden çok daha fazla tehdit içeriyor: tehlikede olan, insanın biriminin geleceğidir - ve sonuçta toplum ve kültürün." Aynı zamanda Frederici'nin eğitim ve bakım toplulukları üzerine olan çalışması, distopyan sömürü ve yok olma görüntüleri güzel bir antitez arz ediyor. Ve elle tutulur ve optimist amaçlara açılıyor, bireysel öğrenme prensipleri, topluluk güçlenmesi yerine müşterek olanı ve çevrelerimizi destekler.

Burada paylaşmak istediğim daha fazla şey var. Nasıl fırsatlar yaratılır ve kendinde anda kalma, ait olma ve bağ gelenekleri geliştirilir. İlk geleneklerimizi canlandırmaya ihtiyaç vardır, genişletilmiş kutlama, hasat kavramları ve bu yazı boyunca bahsedilen kavramlar mecazi anlamda kullanılmışlardır, içerikleri toplayıp bir havuz oluşturmak için hem de maddeselin ötesinde. Eğitimsel önceliğimizi yine dile getiriyorum, hasatın etrafındaki ritüelleri hatırlıyoruz, danları, yaşanan bilimini, ve hikaye anlatma uygulamaları ve sosyal uyum oluşturma yollarını. Hayal gücünüzü canlandırmak istiyorum. Özgür konferans topluluğunu üniversite dışına aldığımızda, o gün ne açığa çıkmış olabilirdi: ne gibi muhtemel çözüm ve stratejiler ortaya çıkabilirdi: topluluk, pedagoji, teknoloji ve sorumluluk alanlarını hayatın geleceğine doğru birleştirmesi. Eğer Richard M. Stallman'ın çalışması, dünya görüşü ve yaşadığı politika örtüşseydi, sahilde, hayalet şehir Mağusa'da, Silvia Federici ve Luis Guilherme Vergara'ninkilerle. Bir davet göndermek istiyorum acı ve eğlenceli başarısızlık anılarımızı paylaşabileceğimiz alanlar yaratalım, ritim bulup akışa erişmek, ve toparlanma ve iyileşme hikayeleri, ve çocukları takip etmek, ve de içimizdeki çocukları. Ve en sonunda, topluluk kurma yolunda sizinle paylaşmak istediğim en çok değer verdiğimiz bulgularımızdan birisi, "bir ebeveyne verebileceğimiz en büyük hediye uykusunu alabilmesine şans vermektir,"²⁹ ve farketmek ki zor durumlarımızın büyük çoğunluğu, bir anda şarkı söylemeye başlayarak çözümlenebilir.